

efter Pristallet, og gør man det, kommer man nemt til det Resultat, at den Forhøjelse, der skete i 1921 ved, at Medlemsbidraget forhøjedes fra 2 til 3 Kr., svarer til en Stigning af Pristallet fra 100 til 150. Derfor vil det være meget vanskeligt at give en virkelig Motivering for nu at nedsætte Statstilskuddet pr. Medlem fra 3 til 2 Kr. Vi maa jo huske paa, at de 2 Kr., som Sygekasserne har faaet pr. Medlem, har de faaet lige siden 1893, og vi ved jo alle, at Kronens Købekraft var langt, langt betydeligere i 90erne end nu. Jeg maa derfor slutte mig til Sygekassenævnets Bemærkning om dette Punkt. Nu at reducere Tilskuddet til 2 Kr. er dog at stille Sygekasserne langt ringere, end de var stillet i 1914. Ministeren siger, at denne Reduktion vil Sygekasserne let kunne bære, og det kunde der nok være noget i, hvis de ikke skulde bære andre Reduktioner, men Ministeren foreslaar jo andre. Det andet Punkt, hvor Reduktionerne sættes ind, angaar Tilskuddet til Lægehjælpen, idet det foreslaas at nedsætte Statens Tilskud med 40 pCt. fra 25 til 15, hvorved der opnaas en Besparelse af 1,6 Mill. Kr. Jeg skal ligesom foregaaende ærede Talere indrømme, at Sygekassernes Udgift til Lægehjælp er foruroligende høj, og jeg skulde meget gerne se disse Udgifter reduceret betydeligt. Jeg skulde ogsaa tro, at de maatte kunne reduceres. Men de fleste Sygekasser har jo sluttet Overenskomst med Lægerne for indeværende Aar, og det vil da være ubilligt paa nærværende Tidspunkt at nedsætte Statens Tilskud til Lægehjælpen. Den højtærede Minister siger, at det udkræves blot, at Sygekasserne reducerer deres Udgift til Lægehjælp med 10 pCt. for, at de kan faa fuld Kompensation for den foreslaaede Nedsættelse, hvorfor Ministeren mener, at man med Rette kan forlange denne Reduktion. Jeg vil sige til den højtærede Sundhedsminister, at her er en Opgave for ham at tage op, nemlig den at være Formidler mellem Lægerne og Sygekasserne, saa den stærkt paakrævede Nedsættelse af Lægeudgiften kunde ske. Skete der en Nedsættelse af Lægeudgiften, saa vilde Statens Tilskud paa en naturlig Maade gaa ned. Man kunde derfor tænke sig, at den her foreslaaede Besparelse kunde naas næste Aar; og muligvis kunde det støtte Sygekasserne i deres Forhandlinger, ja, jeg kunde fristes til at sige i deres Kamp mod Lægerne, at der blev sat en Maksimumsgrænse for Statens Tilskud til Lægeudgifterne. Men Nedsæt-

telsen bør efter min Mening ikke ske ved, at Procenten for Refusionsbeløbet nedsættes. Det har nu en Gang vundet Hævd, at Staten refunderer 25 pCt. af de forskellige Udgiftsposter. Jeg kunde tænke mig, at man bestemte, at Staten yder det sædvanlige procentvise Tilskud til Lægeudgifterne, dog ikke udover 3 Mill. Kr. som Maksimum, og at en saadan Bestemmelse først traadte i Kraft 1928.

Det tredie Punkt, med Hensyn til hvilket Ministeren foreslaar Besparelse, er vedrørende Statstilskuddet til Medicin. Ministeren foreslaar helt at stryge dette Tilskud. Besparelsen herved anslaas til 1 050 000 Kr. Ministeren mener nemlig, at Grunden til denne store Udgift er, at Medlemmerne i Sygekasserne bruger mere Medicin end nødvendigt, at de ødsler ved Medicin. Og det samme fik jo sit Udtryk fra det ærede Medlem Hr. Johannes Lous Side, til Dels ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard's Side. Jeg ved nu imidlertid ikke, om der er nogen stor Fare for, at Medlemmerne, der jo dog selv skal betale fra Fjerdeparten indtil Halvparten af Medicinudgifterne, vil bruge mere end højest nødvendigt.

Nej, der er snarere en anden Grund til, at Medicinudgifterne løber saa højt op, og det er den formidable Højde, som Prislaget ligger i for Medicin. I denne Forbindelse vil jeg gerne pege paa, at det forekommer mig, at den Ordning, vi har med vore Apoteker, er uforsvarlig. Det forekommer mig, at den Fortjeneste, Apotekerne faar Lov til at tage af mange forskellige Slags Medicin, er saa ganske urimelig. Jeg har her liggende for mig „Ugeskrift for Læger“, Nummeret fra 10. Februar 1927, hvor saadanne Forhold omhandles i en Artikel, og hvor der nævnes Eksempler paa Apotekernes Avancer. Der staar, at hvis vi tager nogle Jern-Arsenik-Tabletter fra en dansk Fabrik, saa faar denne 127,5 Ø. for en vis Portion; Grosisten faar 150 Ø., det er en Avance paa 15 pCt.; men Apotekeren faar 315 Ø., det er altsaa en Avance paa over 100 pCt.; det er 110 pCt. af Indkøbsprisen og 130 pCt. af Produktionsprisen. . . Jeg synes jo, at det er uholdbart at opretholde privilegerede Apoteker saaledes, at de paa Lovens Grund kan tage saa vældige Avancer, og der er ingen Tvivl om, at de er paa Lovens Grund; for den Avance, som Apotekerne maa tage, er jo fastsat ved kgl. Resolution af 8. Maj 1917, i hvilken det hedder: „Beregningen af Udsalgsprisen for originale Præparater foretages paa den Maade,